

Det finns något nästan smärtsamt mänskligt i berättelsen om Tomas.

Inte bara att han tvivlar – det gör vi alla. Utan att han **inte var där**.

De andra var samlade. Dörrarna var stängda, rädslan var påtaglig – men mitt i det kom Jesus. Han stod där. Han talade. Han andades frid över dem.

Och Tomas... var någon annanstans.

Vi vet inte var.

Men vi vet hur det känns.

Att missa något avgörande.

Att komma för sent.

Att stå utanför när något händer som förändrar allt.

Och när de andra sedan säger: *“Vi har sett Herren”* – då är det som om deras ord inte riktigt når fram till Tomas.

För deras erfarenhet är inte hans.

Det är här predikan börjar. För detta är inte bara en berättelse om tro och tvivel. Det är en berättelse om **att inte vara med när det händer**.

Och kanske är det där många av oss känner igen oss. Vi hör andra berätta om tro som bär. Om bön som blir besvarad. Om Gud som känns nära.

Och vi tänker: *Varför inte jag? Varför var jag inte där?*

Tomas svarar med en nästan trotsig ärlighet:

“Om jag inte får se... om jag inte får röra... då kan jag inte tro.”

Det är inga fromma formuleringar. Det är en människa som blivit sårad – inte bara av korset, utan av att han missade uppståndelsen.

Och det är något djupt existentiellt i det. För tron är aldrig bara en teori. Den handlar om verklighet. Om liv. Om död. Om mening.

Tomas vill inte nöja sig med andras berättelser. Han vill veta själv.

Och här finns något som är värt att stanna vid: det är inte fel att längta efter en egen erfarenhet av Gud. Det är inte brist på tro. Det är en längtan efter verklighet.

Om vi låter de andra texterna kasta sitt ljus över detta, så fördjupas bilden. Hos profeten Sakarja möter vi ett folk som också känner sig utanför framtiden. De står mitt i det som gått sönder och undrar: *kan det bli något igen?*

Och Gud säger:

“Är det omöjligt för er – skulle det då vara omöjligt för mig?”

Det är som att Gud svarar också Tomas – och oss:

Ni ser det ni missade. Jag ser det jag fortfarande kan göra.

Gud är inte beroende av att vi var på rätt plats vid rätt tid. Han är den som söker oss där vi är.

Och så Petrus.

Han talar om ett “levande hopp”.

Det är intressant, för Petrus var där när Jesus visade sig första gången. Han såg. Han hörde.

Tomas gjorde inte det.

Och ändå – några verser senare säger Jesus:

“Saliga de som inte har sett men ändå tror.”

Det betyder att Tomas väg – och vår väg – inte är en sämre väg.

Det är en annan väg.

En väg där tron inte börjar i det vi såg, utan i det vi längtar efter.

Men det som gör berättelsen så stark är att Tomas inte stannar i sitt tvivel.

Han stänger inte dörren.
Han lämnar inte gemenskapen.

Han blir kvar.

Åtta dagar senare är han där tillsammans med de andra.

Det där är något viktigt: **Att stanna kvar, även när du inte förstår.**

Stanna i gemenskapen.
Stanna i bönen.
Stanna i gudstjänsten.

Inte för att du alltid känner något –
utan för att Gud fortfarande kan komma.

Och så händer det.

Jesus kommer igen.

Dörrarna är fortfarande stängda.
Rädslan finns kvar.
Men Jesus låter sig inte hindras.

Och denna gång går han direkt till Tomas.

Det är nästan som om hela uppenbarelsen väntade på honom.

“Räck hit ditt finger.”

Jesus möter honom precis där han är.
Inte där han borde vara.
Inte där de andra är.

Där han är.

Och det är här något avgörande sker.

För Jesus visar inte bara sin närvaro – han visar sina sår.

Den uppståndne är fortfarande den korsfäste.

Det är en av de djupaste sanningarna i vår tro:
Gud möter oss inte i det perfekta, utan i det sårade.

Och då kommer bekännelsen.

“Min Herre och min Gud.”

Det är inte ett argument.

Det är inte en slutsats.

Det är ett möte som blir till ord.

Tomas, som inte var där, som tvivlade, som krävde svar – blir den som säger det tydligaste av alla.

Det finns något mycket trösterikt i detta.

Att påskens vittnen inte bara är de som såg direkt.

Det är också de som kom senare.

De som missade något.

De som fick söka lite längre.

Kanske är det till och med så att deras vittnesbörd blir särskilt starkt.

För de vet vad det kostar att tro.

De vet vad det innebär att längta.

Och kanske är det där vi själva får stiga in i berättelsen.

Vi som inte var där.

Vi som ibland känner att vi står lite utanför.

Vi som kanske bär fler frågor än svar.

Vi får höra samma ord:

“Saliga de som inte har sett men ändå tror.”

Inte för att vi är starka i vår tro.

Utan för att Kristus kommer till oss ändå.

I ordet.

I brödet och vinet.

I gemenskapen.

I det stilla.

Och ibland – när vi minst anar det –
så händer det som hände Tomas.

Inte alltid dramatiskt.

Inte alltid tydligt.

Men tillräckligt för att vi ska kunna säga, kanske försiktigt: Min Herre och min Gud. Så blir vi också en del av påskens vittnen. Inte för att vi alltid var där. Utan för att han kommer till oss ändå.

Amen.